

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **Lidl Česká republika s. r. o.**, se sídlem Nárožní 1359/11, Praha 5, zastoupené JUDr. Pavlem Dejlem, Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem Jungmannova 745/24, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 65/17, Praha 1, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2021, č. j. 17112/2021-MZE-18121, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. 9. 2023, č. j. 62 A 61/2021 - 106,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Ústřední inspektorát Státní zemědělské a potravinářské inspekce (dále jen „správce daně“) rozhodnutím ze dne 25. 1. 2021, č. j. SZPI/AB407-138/2014 (ve znění rozhodnutí ze dne 12. 3. 2021, č. j. SZPI/AB407-144/2014, dále společně jen „rozhodnutí o námitce“) zamítl podle § 159 odst. 3 daňového řádu námitku žalobkyně, kterou podala proti postupu správce daně. Proti rozhodnutí o námitce se žalobkyně bránila prostřednictvím odvolání, které žalovaný v záhlaví specifikovaným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí o námitce

potvrdil. Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) poté napadeným rozsudkem zamítl žalobu, kterou žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného podala.

[2] Uvedeným rozhodnutím předcházelo vydání rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 8. 2018, č. j. 30 A 128/2017 - 158 (dále jen „zrušující rozsudek“), jímž tento soud zrušil rozhodnutí Ústředního inspektorátu Státní zemědělské a potravinářské inspekce ze dne 15. 6. 2017, č. j. SZPI/AB407-55/2014 a rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Plzni ze dne 16. 12. 2016, č. j. SZPI/AB407-48/2014, kterými byla žalobkyni uložena povinnost zaplatit pokutu za přestupek podle § 17 odst. 3 písm. c) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích ve výši 1 000 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobkyně zaplatila nezákonným rozhodnutím uloženou pokutu i náhradu nákladů řízení dne 23. 8. 2017, celá částka jí pak byla vrácena dne 15. 11. 2018.

[3] Předmětem sporu je právní otázka, zda žalobkyni vznikl nárok na úrok z neoprávněného jednání správce daně ve smyslu § 254 odst. 1 daňového řádu, ve znění od 1. 7. 2017 do 31. 12. 2020 (dále jen „rozhodné znění“).

[4] Podle krajského soudu není sporu o tom, že žalobkyně pokutu spolu s náklady řízení uhradila a po zrušení odpovídajících rozhodnutí jí Státní zemědělská a potravinářská inspekce zaplacenou částku vrátila. Konstatoval, že v posuzované věci je relevantní právní úprava účinná v okamžiku zaplacení pokuty, tedy § 254 odst. 1 daňového řádu ve shora uvedeném rozhodném znění.

[5] Krajský soud dospěl k závěru, že podle § 254 odst. 1 daňového řádu v rozhodném znění úrok z neoprávněného jednání správce daně, k němuž došlo po 1. 7. 2017, v rámci dělené správy nevzniká. Vznik tohoto úroku v poměrech dělené správy daňový řád vylučuje, aniž by o jeho výkladu vznikaly pochybnosti. Krajský soud přisvědčil žalobkyni, že předchozí judikatorní praxe vznik úroku z neoprávněného jednání správce daně připustila i v rámci dělené správy a částečně korigoval závěr daňových orgánů, které uvedly, že tento úrok nebyl v rámci dělené správy aplikován. Zdůraznil však, že není oprávněn volit mezi judikatorním výkladem daňového řádu před přijetím zákona č. 170/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v oblasti daní (dále jen „zákon č. 170/2017 Sb.“), a jeho rozhodným zněním. Jednoznačný obsah § 254 odst. 1 daňového řádu nelze podle krajského soudu dotvářet prostřednictvím interpretace. Důvodnou neshledal ani námitku nekonzistentnosti § 254 odst. 1 daňového řádu v rozhodném znění v porovnání se zbývajícími ustanoveními tohoto předpisu. Konstatoval taktéž, že mu nepřísluší hodnotit proces přijetí související legislativní změny, a to, zda byla či nebyla v rámci legislativního procesu řádně zdůvodněna.

[6] Pokud jde o námitku ústavně nekonformního výkladu, krajský soud neshledal žádné důvody, které by svědčily o rozporu předmětné právní úpravy s ústavním pořádkem. Neviděl tedy ani důvod přerušit řízení na základě postupu Krajského soudu v Plzni, který podal návrh na posouzení ústavnosti § 254 odst. 1 daňového řádu v rozhodném znění. Konečně, pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o námitce, ani té krajský soud nepřisvědčil.

pokračování

[7] S ohledem na výše uvedené krajský soud žalobu shledal nedůvodnou. Jelikož nezjistil ani existenci vady, k níž by byl povinen přihlížet z úřední povinnosti, žalobu postupem podle § 78 odst. 8 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[8] Proti napadenému rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost z důvodů, které lze podřadit pod § 103 písm. a) a d) s. ř. s.

[9] Stěžovatelka zejména namítla, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázky týkající se výkladu § 254 odst. 1 daňového řádu v rozhodném znění, čímž zároveň porušil i ústavně a mezinárodněprávně garantovaná práva a principy, jejichž výčet v kasační stížnosti předešlela.

[10] Ustanovení § 254 odst. 1 daňového řádu v rozhodném znění interpretoval krajský soud podle stěžovatelky v rozporu (i) se smyslem a účelem institutu úroku z neoprávněného jednání správce daně, (ii) se systematickým výkladem § 254 odst. 1 daňového řádu v kontextu jiných ustanovení tohoto právního předpisu, (iii) s ústavně zakotveným požadavkem na řádné, náležité a přesvědčivé odůvodnění změny § 254 odst. 1 daňového řádu provedené novelou a konečně, (iv) v rozporu se zásadou priority ústavně konformního výkladu právní normy.

[11] Pokud jde o smysl a účel úroku z neoprávněného jednání správce daně, stěžovatelka poukázala na to, že jím podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je (i) nahradit újmu způsobenou správcem daně, jež spočívá v nemožnosti dotčeného subjektu nakládat s finančními prostředky a (ii) předcházet komplikovaným řízením o náhradu škody podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále jen „zákon č. 82/1998 Sb.“). K podpoře svých tvrzení odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2015, č. j. 3 As 113/2014 - 47, ze dne 28. 11. 2018, č. j. 3 Afs 12/2017 - 51 a ze dne 15. 9. 2016, č. j. 9 Afs 128/2016 - 39. Dlouhodobě judikovaný smysl a účel tohoto ustanovení však podle ní krajský soud ignoroval, pročez jeho související právní závěry stěžovatelka označila za nesprávné. Skutečnost, že smysl a účel úroku z neoprávněného jednání správce daně, který byl judikován správními soudy, je pro výklad dotčeného ustanovení relevantní, potvrdil podle ní i Krajský soud v Plzni.

[12] Výklad § 254 odst. 1 daňového řádu v rozhodném znění, který zastává krajský soud, je podle stěžovatelky v rozporu i se systematickým výkladem tohoto ustanovení. Krajský soud však prostor pro systematický výklad neshledal, resp. neshledal jí namítanou nekonzistentnost dotčených ustanovení plynoucí z jejich systematického výkladu. Závěr, podle kterého představuje sporné ustanovení výjimku z obecného pravidla při aplikaci daňového řádu v rámci dělené správy, je podle stěžovatelky nesprávný. Relevanci systematického výkladu pro výklad sporného ustanovení potvrdil podle ní i v tomto případě Krajský soud v Plzni.

[13] Stěžovatelka vylíčila i nestandardní okolnosti, které měly legislativní změnu § 254 odst. 1 daňového řádu provázet a poukázala taktéž na absenci jejího odůvodnění. Krajský

soud podle ní odmítl tyto skutečnosti hodnotit a uvedl, že pro výklad sporného ustanovení jsou nepodstatné. Za podstatné považoval pouze to, zda je sporné ustanovení účinné, zda jeho výklad nevzbuzuje pochybnosti a zda je na nyní projednávanou věc aplikovatelné. Tyto závěry jsou podle stěžovatelky nesprávné. Relevanci nestandardních okolností a okolností přijetí změny § 254 odst. 1 daňového řádu na výklad tohoto ustanovení měl podle stěžovatelky taktéž potvrdit Krajský soud v Plzni.

[14] Podle další kasační námitky je výklad provedený krajským soudem rovněž v rozporu se zásadou priority ústavně konformního výkladu právní normy. Krajský soud podle stěžovatelky totiž dovodil, že neodůvodněné rozhodnutí zákonodárce rozlišovat mezi (i) osobami povinnými k placení peněžitého plnění v rámci dělené správy, kterým úrok podle § 254 odst. 1 daňového řádu v rozhodném znění nenáleží a (ii) osobami povinnými k placení daní, kterým úrok podle sporného ustanovení náleží, nepředstavuje bez dalšího nepřiměřené diskriminační rozlišování či nepřímý zásah do vlastnického práva dotčených povinných osob, které mají možnost domáhat se náhrady škody způsobené nezákonným rozhodnutím podle zákona č. 82/1998 Sb. Krajský soud pochybil, pokud se rozhodl aplikovat § 254 odst. 1 daňového řádu v rozhodném znění pouze na základě doslovného znění a bez ohledu na jeho dlouhodobě a konstantně judikovaný smysl a účel.

[15] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti s názorem krajského soudu ztotožnil. Z § 254 odst. 1 daňového řádu v rozhodném znění podle něj přímo vyplývá, že úrok z neoprávněného jednání správce daně v rámci dělené správy nevzniká. Jedná se o jednoznačně formulované ustanovení, které nezavdává pochybnosti o úmyslu zákonodárce. Žalovaný je taktéž přesvědčen o konzistentnosti sporného ustanovení se zbývajícimi částmi daňového řádu. Novelu daňového řádu, která legislativní změnu zakotvila, považuje za souladnou s ústavním pořádkem.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud nejprve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatuje, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[17] Dále Nejvyšší správní soud předesílá, že řízení o kasační stížnosti stěžovatelky bylo přerušeno s ohledem na skutečnost, že Krajský soud v Plzni podal k Ústavnímu soudu návrh podle čl. 95 odst. 2 Ústavy ČR a § 64 odst. 3 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu (dále jen „zákon o Ústavním soudu“) na vyslovení protiústavnosti poslední věty § 254 odst. 1 daňového řádu v rozhodném znění (dále jen „návrh“). Řízení bylo u Ústavního soudu vedeno pod sp. zn. Pl. ÚS 8/23. Jelikož jádrem sporu mezi účastníky byl v nyní projednávané věci výklad § 254 odst. 1 daňového řádu v rozhodném znění, Nejvyšší správní soud považoval za vhodné řízení o kasační stížnosti stěžovatelky přerušit a vyčkat rozhodnutí Ústavního soudu ve výše uvedené věci.

[18] O návrhu Krajského soudu v Plzni rozhodl Ústavní soud nálezem ze dne 7. 5. 2024, sp. zn. Pl. ÚS 8/23. Podle závěru, který zde formuloval, stát sice prostřednictvím napadeného ustanovení zachází s porovnávanými situacemi, resp. osobami, které se v nich

pokračování

nacházejí rozdílně, avšak toto jeho rozhodnutí není při zachování práva osob na soudní ochranu nepřipustné a nepředstavuje neústavní diskriminaci. Návrh na vyslovení neústavnosti napadeného zákonného ustanovení proto podle § 70 odst. 2 zákona o Ústavním soudu zamítl. Vzhledem k uvedenému odpadla překážka řízení a předseda senátu usnesením ze dne 22. 11. 2024, č. j. 3 Afs 230/2021 - 56, vyslovil, že se v řízení o kasační stížnosti stěžovatelky se pokračuje. Zároveň účastníkům řízení v citovaném usnesení stanovil lhůtu dvou týdnů k tomu, aby se případně k odkazovanému rozhodnutí Ústavního soudu vyjádřili. Žádný z účastníků tak ovšem neučinil.

[19] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích uplatněných důvodů, přičemž též zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2 s. ř. s.

[20] Kasační stížnost není důvodná.

[21] Úvodem pokládá zdejší soud za nutné zdůraznit, že ačkoliv kasační stížnost na první pohled obsahuje řadu námitek, stěžovatelka v řadě z nich opakuje již dříve uplatněnou argumentaci a jen v omezené míře reaguje na konkrétní závěry napadeného rozsudku krajského soudu. Právě zpochybnění závěrů krajského soudu však představuje nutný předpoklad posouzení uplatněné argumentace jako přípustné kasační námitky (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019 - 63, č. 4051/2020 Sb. NSS). Ačkoliv kasační stížnost stěžovatelky lze ve výše uvedeném smyslu ještě považovat za projednatelnou (byť v případě některých námitek hraničně), je třeba současně zdůraznit, že se tyto námitky se nesou z velké části v obecném duchu.

[22] Prostřednictvím prvních třech okruhů kasačních námitek stěžovatelka tvrdila rozpor § 254 odst. 1 daňového řádu v rozhodném znění (i) se smyslem a účelem institutu úroku z neoprávněného jednání správce daně, (ii) se systematickým výkladem § 254 odst. 1 daňového řádu v kontextu jiných ustanovení tohoto právního předpisu a (iii) s ústavně zakotveným požadavkem na řádné, náležité a přesvědčivé odůvodnění změny § 254 odst. 1 daňového řádu.

[23] Stěžovatelka krajskému soudu v souvislosti s posledně jmenovanou námitkou vytkla taktéž to, že odmítl nestandardní skutečnosti a okolnosti přijetí této legislativní změny hodnotit. Takovou námitku by bylo možné vyhodnotit jako námitku podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud v této souvislosti uvádí, že na takto formulovanou námitku však stěžovatelka v textu kasační stížnosti navázala tvrzením, že podle krajského soudu: „*jsou tyto skutečnosti a okolnosti pro výklad dotčeného ustanovení údajně nepodstatné, když podstatné je dle Správního soudu údajně pouze toto, zda je toto ustanovení účinné, zda nevzbuzuje výkladové pochybnosti a zda je aplikovatelné na předmětnou věc*“. S citovaným závěrem následně vyslovila stěžovatelka nesouhlas. Námitku, podle níž krajský soud tvrzené nestandardní okolnosti nehodnotil, tak nelze považovat za důvodnou. Shora citovaná část námitky totiž představuje odpověď na její první část; plyne z ní totiž, proč krajský soud okolnosti legislativního procesu nehodnotil. Tímto způsobem tak krajský soud svůj postup vysvětlil. Tato kasační námitka tudíž není důvodná.

[24] Pokud jde věcné posouzení výše uvedených námitek, je patrné, že jejich struktura je podobná. Stěžovatelka u každé z nich nejdříve parafrázovala odpovídající žalobní námitku (porovnej např. odstavce 34. – 36. žaloby vs. odstavce 37. – 41. kasační stížnosti), poté připojila reprodukci závěrů krajského soudu, vyjádřila s nimi nesouhlas a – co je nejdůležitější – doplnila informaci, že jí namítané skutečnosti považoval za relevantní Krajský soud v Plzni, který podal k Ústavnímu soudu shora popsáný návrh na zrušení části sporného ustanovení pro jeho rozpor s ústavním pořádkem. Takto strukturované námitky doplnila čtvrtou a poslední námitkou, jejímž obsahem byl rozpor se zásadou priority ústavně konformního výkladu právní normy a jejíž předobraz lze taktéž najít v žalobních tvrzeních.

[25] Podle § 254 odst. 1 v rozhodném znění „[d]ojde-li ke zrušení, změně nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně z důvodu nezákonnosti nebo z důvodu nesprávného úředního postupu správce daně, náleží daňovému subjektu úrok z částky, která byla daňovým subjektem uhrazena na základě tohoto rozhodnutí nebo v souvislosti s tímto rozhodnutím, který odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, a to ode dne následujícího po dni splatnosti nesprávně stanovené daně, nebo došlo-li k úhradě nesprávně stanovené daně později, ode dne její úhrady. Tento úrok nevzniká v případě peněžitého plnění v rámci dělené správy.“ (podtržení doplněno Nejvyšším správním soudem).

[26] Podtržená část shora citovaného ustanovení představuje základ sporu, který mezi účastníky řízení vyvstal. Uvedené ustanovení podrobil na základě návrhu Krajského soudu v Plzni přezkumu i Ústavní soud. Z obsahu kasační stížnosti je patrné, že právě onen návrh (resp. dopady souvisejícího rozhodnutí Ústavního soudu) považovala stěžovatelka v nyní projednávané věci za klíčové.

[27] Ústavní soud ve svém nálezu Pl. ÚS 8/23 zkoumal jak proceduru přijetí sporného ustanovení, tak sporné ustanovení samotné. Zabýval se průběhem schvalování zákona č. 170/2017 Sb., jímž bylo sporné ustanovení do daňového řádu vloženo a dospěl k závěru, že tento zákon byl přijat a vydán v mezích kompetence stanovené Ústavou. Dále zjišťoval, zda k jeho přijetí došlo ústavně předepsaným způsobem, a to právě i s přihlédnutím k námitce Krajského soudu v Plzni, podle které nebyla tato změna v legislativním procesu odůvodněna a kvalifikovaně diskutována. Shledal, že časový prostor pro projednání zákona, resp. diskurz o něm byl dostačený jak na půdě Parlamentu ČR, tak i mezi odbornou veřejností. Nepřisvědčil ani tvrzení, podle kterého nevznikl pro netransparentnost legislativního procesu způsobenou nedostatečným odůvodněním souvisejícího pozměňovacího návrhu prostor pro diskuzi. Podle Ústavního soudu zákonodárce přijetím § 254 odst. 1 daňového řádu zamýšlel nepostihovat úrokem z neoprávněného jednání správce daně peněžité plnění v rámci dělené správy. Poukázal na to, že Nejvyšší správní soud tuto praxi rozsudkem č. j. 9 Afs 128/2016 - 39 či rozsudkem ze dne 6. 10. 2016, č. j. 4 Afs 164/2016 - 42 odmítl aprobovat s tím, že zákonodárce svůj záměr nepromítl do textu zákona. Ústavní soud v návaznosti na uvedené vyslovil, že „nemá pochybnost o tom, že návrh napadeného ustanovení byl reakcí na závěry Nejvyššího správního soudu a že jeho cílem bylo zakotvit pravidlo, že nárok na tzv. paušalizovanou náhradu škody ve formě úroku vzniká jen tam, kde orgán, který příslušné peněžité plnění uložil,

pokračování

byl v postavení správce daně a účastník řízení v postavení daňového subjektu. Důvody novelizace plynou z (byť nezveřejněného) odůvodnění pozměňovacího návrhu rozpočtového výboru Poslanecké sněmovny (vládou citovaného ve vyjádření), a tudíž k porušení § 94 odst. 1 jednacího řádu Poslanecké sněmovny nedošlo, nadto jsou dostatečně patrné (už jen) z výše uvedených skutečností (a jejich souvislosti), tedy že jde o reakci zákonodárce na rozhodování Nejvyššího správního soudu. Svůj záměr zákonodárce zřetelně projevil v samotném textu návrhu sporného zákonného ustanovení“.

[28] Pokud jde o přezkum samotného zákonného ustanovení, Ústavní soud zkoumal, zda jsou skupiny označené Krajským soudem v Plzni srovnatelné (daňové subjekty, kterým je ukládána daňová povinnost rozhodnutím správce daně v rámci daňového řízení vs. subjekty povinné k placení peněžitého plnění uloženého orgánem veřejné moci na základě "nedaňového" předpisu), zda s nimi zákonodárce zachází rozdílně a zda jde o skutečně o srovnatelné situace. Závěrem shrnul, že „*stát sice prostřednictvím napadeného ustanovení zachází s porovnávanými situacemi (resp. s osobami, které se v nich nacházejí) rozdílně, avšak toto jeho rozhodnutí - při zachování práva osob na soudní ochranu - není nepřípustné a nepředstavuje neústavní diskriminaci*“. Jak již bylo uvedeno výše, Ústavní soud návrh na vyslovení neústavnosti napadeného zákonného ustanovení podle § 70 odst. 2 zákona o Ústavním soudu zamítl.

[29] Ani řízení o návrhu Krajského soudu v Plzni před Ústavním soudem nepřineslo stěžovatelce kýženou aprobaci jí prosazovaných právních závěrů. Ze shora uvedeného shrnutí obsahu nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 8/23 je patrná geneze souvisejících judikatorních závěrů, jež podle Ústavního soudu byly katalyzátorem pro zakotvení legislativní změny sporného ustanovení provedené zákonem č. 170/2017 Sb. Ústavnímu přezkumu byl podroben taktéž samotný legislativní proces, v němž Ústavní soud nenalezl pochybení. To ostatně neshledal ani pokud jde o otázku tvrzeného rozdílného zacházení se dvěma skupinami subjektů.

[30] Napadený rozsudek se závěry, které formuloval Ústavní soud, není v rozporu. Krajský soud, i přes četné odkazy na dosavadní rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu, vyšel při posouzení věci z § 254 odst. 1 daňového řádu v rozhodném znění, které nevzbuzuje interpretační pochybnosti. Nelze tedy přisvědčit kasační námitce, podle které krajský soud smysl a účel úroku podle § 254 odst. 1 daňového řádu v rozhodném znění ignoroval. K tíži nelze klást krajskému soudu ani to, že neshledal prostor pro systematický výklad § 254 odst. 1 daňového řádu v rozhodném znění. Zákonné zakotvení pravidla, podle něhož úrok z neoprávněného jednání správce daně v případě peněžitého plnění v rámci dělené správy nevzniká, obstálo i v ústavním přezkumu. Jelikož kasační námitky společně odkazovaly právě k návrhu, na základě kterého byl ústavní přezkum zahájen, bylo by nadále na tomto místě již nadbytečné opakovat v detailu závěry z něj vzešlé.

IV. Závěr a náklady řízení

[31] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že napadený rozsudek krajského soudu je zákonný, a proto kasační stížnost proti němu podanou podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[32] Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, žalovaný byl ve věci úspěšný, prokazatelné náklady mu však v souvislosti s řízením o kasační stížnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak že nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žádnému z účastníků (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 13. února 2025

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu